

Minä olen tulisielu, veistetty elämän sydänpuusta. Juuresta maan, kannesta taivaan, nyt jo tuhkaan taipuneesta luusta. Vaeltanut täällä alusta aikain, läpi verhon ajan, ohi paikkain. Nähnyt surun kyynelmeren, kuoleman, suonissa virranneen ihmisveren. Nähnyt synnyn lainatun uuden, elämän rakkaan, tulevaisuuden. Aikain on tullut, etsiä toista. Valoa kirkasta, ken pimeydestä loistaa. Vielä kantajaksein löydän ihmisen hyvän, puhtaimman sielun, sen yhden, jol on kultainen sydän.